

Diumenge 19 (A) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 14,22-33): Quan la gent hagué menjat, Jesús immediatament manà als deixebles que pugessin a la barca i que el precedissin a l'altra riba, mentre acomiadava les multituds. I quan les hagué acomiadat, pujà a la muntanya a pregar tot sol. Arribat el vespre, encara s'estava allà tot sol.

Mentrestant, la barca ja era enmig del mar a molts estadis, batuda per les ones, perquè el vent era contrari. I a la quarta vetlla de la nit, anà cap a ells caminant sobre el mar. Però els deixebles, veient-lo caminar sobre el mar, s'espantaren, i deien: «És un fantasma»; i cridaren de por. Però de seguida Jesús els digué: «Tingueu confiança! Soc jo, no tingueu por!». I responent-li Pere, digué: «Senyor, si ets tu, mana'm anar a tu sobre les aigües». I ell diu: «Vine!». I baixant Pere de la barca, caminà sobre les aigües, i anà cap a Jesús. Però veient fort el vent, va tenir por, i començant a enfonsar-se, cridà dient: «Senyor, salva'm!». I a l'instant Jesús, estenent la mà, l'agafà, i li digué: «Quina poca fe! Per què has dubtat?». I quan pujaren a la barca, el vent cessà. Els qui eren a la barca l'adoraren, dient: «Veritablement tu ets Fill de Déu!».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Començant a enfonsar-se, cridà dient: 'Senyor, salva'm!'»

Mn. Joaquim MESEGUER García
(Rubí, Barcelona, Espanya)

Avui, l'experiència de Pere reflecteix situacions per les quals passem també nosaltres més d'una vegada. Qui no ha sentit alguna vegada que tot se li feia aigües

i no ha experimentat la temptació de caure en el desànim o la desesperació? En aquestes circumstàncies, cal revifar la fe i dir amb el salmista: «Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació» (Sl 84,8).

Per a la mentalitat antiga, el mar era el lloc on habitaven les forces del mal, el regne de la mort, amenaçador per a l'home. En “caminar sobre el mar” (cf. Mt 14,25), Jesús ens indica que amb la seva mort i resurrecció triomfa sobre el poder del mal i de la mort, que ens amenaça i que vol destrossar-nos. La nostra existència, no és també com una fràgil embarcació, sacsejada per les ones, que travessa el mar de la vida i que espera arribar a una meta que tingui sentit?

Pere creia que tenia una fe clara i una força prou consistent, però «començant a enfonsar-se» (Mt 14,30); Pere havia assegurat a Jesús que estava disposat a seguir-lo fins a morir, però la seva feblesa el va acovardir i va negar el Mestre en els fets de la Passió. ¿Per què Pere s'enfonsa tot just quan es posa a caminar sobre l'aigua? Perquè, en lloc de mirar el rostre de Jesucrist, va mirar el mar i a partir d'aquest moment va perdre la força i la confiança en el Senyor i les cames li van fer figa. Però, «Jesús, estenent la mà, l'agafà» (Mt 14,31) i el salvà.

Després de la resurrecció, el Senyor no deixa que el seu apòstol s'enfonsi en el remordiment i la desesperació, i li retorna la confiança amb el seu perdó generós. En el combat de la vida, a qui miro jo? Quan noto que el pes dels meus pecats i errors m'arrossega i m'enfonsa, deixo que el bon Jesús m'allargui la mà i em salvi?

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

- «Un altre benefici de l'oració és que fa que el temps transcorri tan de pressa i amb tant delit, que ni es percep la seva durada» (Sant Joan Mª Vianney)
- «El Senyor és a la 'muntanya' del Pare: podem invocar-lo sempre» (Benet XVI)
- «Després que en altre temps Déu havia parlat als pares molt sovint i de moltes maneres per

mitjà dels profetes, aquests darrers dies ens ha parlat a nosaltres per mitjà del Fill' (He 1,1-2). El Crist, Fill de Déu fet home, és la paraula única, perfecta i indispensable del Pare. En el Crist el Pare ens ho ha revelat tot, i ja no hi haurà cap més paraula que aquesta (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 65)